

ЕРАТРИЛЪР

АДРЕНАЛИН

ДЖЕФ АБОТ

Ожесточена гонитба, международна
конспирация и високи дози АДРЕНАЛИН –
един от най-продаваните трилъри за 2011 г.

ДЖЕФ АБОТ

АДРЕНАЛИН

Adrenaline
Copyright© Jeff Abbott, 2011
All rights reserved

©Юлия Чернева – превод от английски
©Димитър Стоянов – Димò – худ. оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2011
ISBN: 978-954-389-146-7

ДЖЕФ АБОТ

АДРЕНАЛИН

EPA

Разнесе се гръм и облак закри слънцето, сякаш Господ протегна ръка между мен и небето. Обърнах се. Последният етаж на нашата сграда рухваше, изригнаха пламъци и във въздуха се сипеше дъжд от бронирани стъкла, пепел и стоманени отломки. Земята се разтресе. Прегърбен, горящ човек падна на улицата точно до двете красиви жени, които се наведоха и се запрепъваха към входа, когато заваляха падащи предмети.

Офисът ми с мними консултанти вече не съществуваше. Брандън, гостите, водещият си записки новобранец, приятелите и колегите ми – всичките изчезнаха. Улицата беше пълна с парчета бетон и хора, които падаха върху коли, таксите и автобуси. Самият Лондон сякаш нададе писък, образуван от гръмовното ехо на взрива върху остъклената кула, каменните вътрешни дворове, пронизителните клаксони на автомобилите и извисяващите се викове и паническото бягство на минавачите.

Вече не виждах аудито. Холбърн представляваше безумна бъркотия от спрели автобуси, коли и парчета бетон, камък и стомана.

Не виждах нищо. Не бях в състояние да разсъждавам. Скочих върху покрива на тунела на строежа и се покатерих по подпорите. Трябваше да се издигна над мъглата. Катерех се бързо и видях проблясък на стоманеносиво. Аудито със съпругата ми потегли. Съзрях тила на Луси. Главата ѝ беше леко наведена, сякаш да улови вятъра в прозореца. Спомних си, че шофирането със смъкнато стъкло ѝ помага да се справи със сутрешното гадене. Каква налудничав мисъл.

– Луси! Луси! – изкрещях и продължих да се катеря по скелето. Не трябваше да я изпускам от очи и исках да я открия над облака прахоляк. Под мен цареше хаос. Забързах нагоре по скелето и отново забелязах аудито. Уличното движение се сгъсти като пушек от огън. Всички се опитваха да се измъкнат от мястото на експлозията.

Аудито зави надясно по странична уличка и мина по тротоара, за да избегне непроходимото задръстване на пътя, като едва не прегази две жени.

Скелето изскърца. Сглобките му се загоряха от горещината. Чух силен рев, обърнах се и видях, че краят на скелето в близост до сградата с офиса ми е разбит от падащите отломки и се срутва с гръм и трясък на улицата.

Скочих от парапета и прелетях през найлоновото покривало на строежа. Тупнах върху бетона, закаших се и се помъчих да се претърколя. Не бях с подходящи обувки и го направих непохватно. Хукнах и погледнах през рамо. Скелето се огъна, накъса се и падна на улицата. Сградата се разтресе и си помислих, че и тя ще се сгромоляса.

Побягнах към задната част на сградата, която минаваше успоредно на друга улица, и погледнах надолу, покрай мрежата от скелета в северната част на сградата, които бяха непокътнати. Видях, че аудито си проправя път по тесния тротоар. Мъж в костюм ядосано ритна вратата, когато колата едва не прегази него и една жена. Намираше се на десетина метра под мен.

Луси погледна нагоре през подвижния покрив. Видя ме, отвори широко очи и устата ѝ оформи едно идеално, стъписано „О“. Протегна ръка и челюстите ѝ се раздвижиха, но мъжът с белега я удари с юмрук в устата и тя се блъсна във вратата.

Започнах да се спускам през мрежата от скелета. Намалявах инерцията си, като се хващах тук-там, но оставих гравитацията да ме притегля към земята. Никога през живота си не се бях чувствал по-уплашен. Не се страхувах за себе си, а за Луси и Вързопчето. Не трябваше да изпускам аудито. Онзи тип отвлечаше жена ми и беше убил невинни хора. Стигнах до земята и се втурнах сред колите.

Вдясно от мен профуча миникупър. Тичах с всички сили, без да разсъждавам. Прецених подходящия момент, минах по покрива точно в мига, когато колата трябваше да ме прегази, плъзнах се, приземих се на настилката, претърколих се през рамо и станах, без да се осакатя от падането или инерцията. Болката се появи по-късно. Дори не разбрах, че съм ранен.

Аудито се стрелна напред през тъпата и зави. Не можех да си проправя път през сгъстващата се навалица, която се изливаше от офисите и магазините, и задръстването от коли и два автобуса, парализирало движението между мен и аудито. Видях, че автомобилът отново зави.

Хукнах, въпреки че чувствах остра, пареща болка в крака, и стигнах до ъгъла. В далечината аудито се промъкваше покрай камион за доставки. От гумите се разнесе дим, когато рязко свърна и после се стрелна напред. Пробягах разстоянието, но когато стигнах до кръстовището, колата беше изчезнала. Шофьорът с белега бе намерил празна странична уличка, незадръстена от изпадналите в паника хора.

С трепереца ръка набрах номера, от който ми се беше обадила Луси. Никой не отговори.

Луси я нямаше. Както и офиса ми. Всичко беше изчезнало. Обучението ми изплува на повърхността и измести мисленето. Пръстите ми набраха номер за спешни случаи в Лангли. От устата ми се отрониха думи, но не си спомням какво казах.

Помогнете ми. Устните ми се раздвижиха сами.

Луси беше изчезнала. Всичко се беше изпарило. Бях съвсем сам в центъра на Лондон. Димът се издигаше като облак от клада, където бе свършил нечий живот. Разнесоха се пронизителни сирени. Покрай мен бягаха хиляди хора.

4

Бях в студения влажен затвор повече от седмица, когато срещу мен в килията седна нов човек – свеж талант, който да се опита да ме пречупи. Чудесно. Предишният ми беше дотегнал.

– Казвам се Хауъл. Искам да те питам нещо, Капра. Предател ли си или глупак?

– Смятай, че съм отговорил – измърморих с пресъхнала уста.

– Нуждая се от обяснение, Капра. – Новият следовател се облегна назад на стола и кръстоса крака, но първо леко подръпна идеално изгладените си панталони, за да не се измачкат. Мразех това подръпване. Действаше ми като бръснач върху кожата. И ми напомняше кой е силният в стаята.

Не бях спал от три дни. Вонях на пот. Ако скръбта имаше смрад, миришех на нея. Новият следовател беше на четирийсетина години, афроамериканец, с прошарена козя брадичка и стилни очила със стоманени рамки. Казах му същото, което казах на първия и на втория следовател. Истината.

– Не съм предател. Не вярвам, че и жена ми е предателка.

Хауъл махна очилата си. Приличаше на преподавателя ми по история в Харвард. Излъчваше спокойствие и хладнокръвие.

– Вярвам ти.

Каква беше уловката?

– Никой друг не ми повярва.

Той захапа края на рамката на очилата си, изпитателно се вгледа в мен и дълго мълча. Обичам мълчанието. Никой не ме обижда и не ме обвинява в предателство. Хауъл отвори папка и отново започна старата проповед, сякаш отговорите ми можеха да се променят. Щеше да продължи да ми задава същите въпроси, за да ме изтощи и да чака да сгреша.

– Цялото ти име е Самюъл Клемънс Капра.

– Да.

Той повдигна вежди.

– Самюъл Клемънс се е казвал Марк Твен.

– Той беше любимият писател на дядо и майка ми не се съгласила да ме кръстят Хъкълбери или Том Сойер. – Тази история обикновено ме размиваше, но вече нищо не беше като преди. – Искам да се обадя на баща си, преди да отговоря на въпросите ти. – Не бях молил за това по време на тридневния разпит. Но какво щях да му кажа? Искях обаче да чуя топлия му, дрезгав от цигарите глас. Искях да намеря съпругата си. И да изляза от тази ужасна, тъмна, каменна килия без прозорци. Въпросът ми беше глупав, но изпитвах желание да се съпротивявам след безкрайните въпроси и да отстоявам позицията си.

– Доколкото ми е известно, ти не се разбираш с родителите си.

Не отговорих. Фирмата знаеше всичко за мен, както би трябвало да бъде.

– Родителите ти не знаят, че с Луси очаквате бебе, нали?

– Не. – В признанието ми се долови срам. Семейните дрызги не трябваше да излизат на бял свят.

– Не си говорил с родителите си от три години с изключение на кратките обаждания за Коледа. Нито едно не е продължило повече от две минути.

– Точно така.

– Три години. Някои хора предполагат, че от толкова години работиш срещу нас. Изолирал си се от родителите си, за да не заподозрат действията ти и да не ги въвлечеш в предателството си.

– Преди малко каза, че ми вярваш, че не съм предател.

– Казвам ти какво говорят за теб другите във Фирмата. – Хауъл се наведе към мен. – Емоционалното дистанциране от семейството и приятелите е класически признак на предателство.

– Не съм се изолирал от семейството си. Родителите ми престанаха да разговарят с мен. Изборът не беше мой. И няма да използвам детето си, за да си възвърна благоразположението им. Може ли да се обадя на баща си? Ще ми позволиш ли?

– Не, Сам. – Хауъл почука с дръжката на очилата по устните си и се зачете в досието ми, сякаш търсеше други болезнени факти. Зачудих се какво ли още пише на онези няколко страници. – Жена ти се е обадила и те е предупредила да излезеш от офиса, преди бомбата да се взриви.

– Тя беше отвлечена. Видях как един мъж я удари.

– Защо похитителят ѝ е разрешил да ти се обади?

– Не знам. Може би не е бил в колата тогава. И тя е имала телефон.

– Но не ти е казала, че е отвлечена.

– Опитваше се да ме спаси. Да ме измъкне навън.

– Но не и останалите от офиса. Не ти е казала: „Евакуирайте се, Сам“, нали?

Затворих очи. Каменният под на килията вледеняваше босите ми крака.

– Не. – Бях сигурен, че вече не съм в Обединеното кралство. Фирмата – термин, използван за ЦРУ от мен и колегите ми – в Лондон и британското разузнаване бяха изслушали историята ми и ме бяха разпитвали три дни. Не ми дадоха адвокат. След това дойдоха четирима дебеловрати мъже със спринцовка, задържаха ме неподвижно и после се събудих в самолет. Предполагах, че съм в затвор на Фирмата в Източна Европа, по всяка вероятност в Полша. Тези тайни затвори трябваше да бъдат премахнати преди няколко месеца.

– Жена ти е извела в безопасност само теб. Това е проблемът ни. Ти си излязъл сам и офисът е бил разрушен.

– Може би Луси не е знаела за бомбата. Мъжът с белега ѝ е казал да ми се обади и да ме изкара навън. – Бях описал подробно мъжа с белега, но никой не ми беше донесъл снимки, за да разпозная заподозрения. Това ме плашеше повече от въпросите и спринцовките им.

– Защо са пощадили точно теб? – попита Хауъл.

– Не знам.

И после той ме изненада. Следващият въпрос би трябвало да е за мъжа без име, за когото бях информирал Брандън и костюмарите. Такава беше схемата на първите два разпита.

– Разкажи ми за парите.

5

– Какви пари?

Хауъл плъзна към мен листче. Номер на сметка в банка в Англия, където ние с Луси няхаме сметка. Прегледах транзакциите, които включваха трансфери към банка на Кайманите. Четвърт милион долара.

– Тези пари не са наши.

– Сметката на Кайманите е била използвана в операция на Фирмата миналата година. Луси е била оперативният технически специалист и е трябвало да анулира сметката, когато операцията приключи, но не го е направила. Парите са останали в уж закритата сметка на Фирмата и после са били прехвърлени на сметката в Обединеното кралство на името на двама ви, а след това прехвърлени на номерирана сметка в Швейцария, където са били преместени в частни полици. И сега не знаем къде са. Затова на хората им е трудно да ти повярват, Сам.

– Нямам представа какви са тези пари! – Ставаше все по-лошо. – Нямам достъп, нито информация за тези сметки.

– Общоприетият разум твърди, че единият съпруг винаги знае, когато другият е предател, Сам. Винаги – тихо изрече Хауъл. Говореше като търпелив учител, който никога не повишава тон. Последните двама следователи ми крещяха. Спокойствието на Хауъл обаче беше по-страшно, същинска кама, опряна в гърлото. Не знаеш кога ще го пререже. – Винаги. Обикновено съпругът става изменник, а съпругата разбира и си държи устата затворена, или защото обича парите, или защото не иска мъжът ѝ да отиде в затвора... Луси ли завербуваха първо? Или теб? Или и двамата заедно?

– Никой от нас не е предател. – Не можех да го повярвам за Луси. Не и съпругата ми. Не ми пукаше какви доказателства ми представят. Не беше възможно да са истински. Да го повярвам означаваше да извърша предателство срещу жената, която обичах. Мозъкът ми пулсираше от изтощение. Нещо стягаше гърдите ми. Въздухът в белите ми дробове дращеше като пясък.

– Безнадежден. Знаеш ли този термин, Сам?

– Не.

– Използва се за описание на състоянието на брачния партньор на предателя. Искаме да се надяваме, че брачният партньор е невинен и че не знае, че любимият или любимата му е изменила на родината си. Но ние сме реалисти и сме наясно, че вероятно е знаел за предателството. Следователно е безнадежден. И в момента това си ти, Сам. Единствено аз мога да ти помогна. Каж ми истината.

– Не съм направил нищо незаконно. Не знаех за парите.

– Улеснил съм те, Сам. – Хауъл вдигна лист. – Самопризнания, кратки и по същество. Трябва само да попълниш за кого си работил. Подпиши ги и приключваме.

– Никога няма да го направя.

Той доближи листа до мен.

– Единият от вас е предател, Сам. Или тя, или ти. Разкажи ми за парите.

– Не знам нищо. – По гърба ми полази хлад.

– Ти и Луси сте живи, а всички в офиса ви са мъртви. И тя те е предупредила да излезеш.

– Мъжът с белега я удари. Луси не беше тръгнала доброволно с него. Личеше си.

– От кого са парите? От китайците или от руснаците? От престъпна групировка като онези, които разследваше? Докато беше под прикритие ли стана предател? За кого работиш?

– За никого.

– Правел си презентация пред екип от Лангли за работата, която вършиш.

– Да.

– Разкажи ми за нея.

Помъчих се да не се разсмея. Още си спомнях ясно записките за лекцията си поради ужасяващата мисъл, че може би работата ми е превърнала в мишена офиса ни.

– Издирваме руски престъпник, когото съм кръстил Царя на парите. Той пере пари за различни групировки. Миналата година работих няколко месеца под прикритие и установих контакт с групировките. Представих се за бивш канадски войник, живеещ в Прага, който може да осигури контрабандни маршрути за всичко – от фалшиви цигари до оръжия за африкански диктатори. Наш информатор от Будапеща получи работа като куриер на пари и злато от Царя на парите за един руски учен. Пет милиона долара.

– За какво плащаха на учения?

– Не знаем. Ученият беше изгонен от руските военни научноизследователски програми заради пристрастеността му към хероина и беше станал наемник в Будапеща. Информаторът ни каза, че Царя на парите има руски акцент. Седмица по-късно информаторът и ученият бяха намерени мъртви.

– Какъв учен беше?

– Работеше по нанотехнологиите.

– Чувал съм термина нанотехнология, но не знам какво означава – рече Хауъл. – Съжалявам. Завършил съм история.

– И аз съм завършил история.

– Тогава ми го обясни на достъпен език.

– В най-общи линии нанотехнологията е наука за контрола на материята на атомно или молекулно ниво. Повечето изследвания днес имат благотворни приложения, като например по-ефективни методи за вкарване на лекарства в тялото или в определени органи. Нанотехнологиите може да бъдат изключително полезни, например в борбата срещу рака на гърдата или туморите в мозъка. Или може да създадем лекарства, пригодени за специфичната ДНК на хората или много по-усъвършенствани сензори, за да откриваме сериозни заболявания, или да увеличим драстично броя на часовете, за които може да се зареди батерията на лаптопа.

– Имат ли военни приложения и в производството на оръжия?

– Разбира се. Нанотехнологията конструира машини и материали с невероятно малки размери, но много мощни. Поне на теория. Създава нови видове броня, която отблъсква куршумите, непробиваеми танкове или по-ефективни оръжия. Куршуми, които могат сами да променят траекторията си, след като са изстреляни. Малки ядрени оръжия, които имат невероятни насочващи системи и не произвеждат разпад. Или си представи бомба, която пуска рояк миниатюрни роботи, които се прицелват в човешката кожа или телесната температура и инжектират смъртоносна отрова във всеки човек в радиус от пет километра.

Хауъл преглътна шумно.

– Може би Царя на парите финансира разработване на оръжия.

– Да.
– И може би убиецът на учения и информатора е погнал теб, за да предпази Царя на парите.
– Да.
– Или по-вероятно хората, които си преследвал, са те превърнали в предател. Ти си добър в работата си, Сам. Може би си открил Царя на парите и той е предложил на теб и Луси парите в сметката на Кайманите.
– Не.
– Не са искали двамата с Луси да проговорите и са я отвлекли, а ти си решил да си държиш устата затворена, може би за да я предпазиш. Чета мислите ти, Сам.
– Не. – Изпитах желание да пробия каменната стена с Хауъл и безумните му теории.
– Единствената ти надежда е да се разбереш с мен, Сам. Разкажи ми всичко. – Той се наведе към мен и сложи голямата си ръка на рамото ми. – Помисли си колко лесно ще бъде. Ще се отърсиш от бремето, Сам. И после ще се опитаме да намерим жена ти. И детето ти. Искаш да си с нея, когато бебето се роди, нали? Терминът на Луси е след шест седмици. Кажи ми къде да намерим хората, за които работиш, и ще доведем Луси. Ще видиш жена си и ще прегърнеш детето си. Говорихме с лекаря ѝ. Двамата с Луси не сте искали да знаете какво е бебето, но аз знам. Момче е, Сам. Не искаш ли да видиш сина си?
Моят син. Щях да имам син, ако Луси все още беше жива. Хауъл вадеше жестоки козове – неизвестните пари, детето ми. Може би Луси... Не. Не можех да повярвам.
Думите бяха като камъчета в устата ми, изплюти едно след друго:
– Не мога да ти кажа нищо, защото не съм предател.
Хауъл се втренчи в мен и дълго мълча.
– Тогава си глупак, защото жена ти е предателка и те е оставила да поемеш вината.
– Не. Не би го направила. Тя ме обича. – Думите ми прозвучаха отчаяно, но ясно си спомнях последното утро с моята Луси, как потрепваше върху мен, ръцете ми върху извивката на хълбоците ѝ и топлия ѝ дъх. Говори ми да не рискувам с паркура, каза ми, че ме обича, и ми напомни за вечерята с двете приятелски семейства. Наричаше ме майmunка, за да смекчи критиките си към катеренето и скачането ми. Това не беше жена, готова да изчезне от собствения си живот.
Хауъл ме погледна като учител, разочарован от представянето на ученика си.
– Тя не те обича. Оставила те е да опереш пешкира. Честит Ден на благодарността. – Той стана и излезе.
Лампите угаснаха и в килията настана непрогледен мрак.

...

ДЖЕФ АБОТ
АДРЕНАЛИН

Лилия Анастасова
редактор

Издательство ЕРА, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД